

MƏDƏNİYYƏT

“ZÜLFÜQAR Abbasov gecə saat 3-də məni yanına çağırdı. Aktyorlardan biri dünyasını dəyişdiyi üçün həmin rol məna təklif etdilər. Halbuki o tamaşada başqa bir obrazım var idi. Sumqayıtda Kimyaçılar Sarayında çoxsaylı qonaqlar olmaq şərti ilə saat 8-də tamaşa olacaqdı. Dedim, Zülfüqar müəllim bu qədər qısa zaman ərzində o rolu hazırlaya bilmərəm. Dedilər yox, bizi ancaq vəziyyətdən sən çıxara bilərsən. Gecə saat 3-də rol verilib, səhər 8-də isə tamaşaya çıxmışam. Nə çörək yemişəm, nə su içmişəm. Belə çox əziyyətli günlərimiz olub”. Müsahibimiz Mingəçevir Dövlət Dram Teatrının aktyoru, prezident təqaüdcüsü, Əməkdar artist Şıxı Yaqubovdur. Ş.Yaqubovun “Üç nöqtə”yə verdiyi müsahibəni sizlərə təqdim edirik.

- Bir neçə gün əvvəl Mingəçevir şəhərinin 70 və teatrının 50 illik yubileyi tamam oldu. Hər iki yubiley üst-üstə düşdü. Necə keçdi?

- Tədbir çox yüksək və təntənəli şəkildə keçdi, çox gözəl oldu. Mingəçevir şəhəri vətənimizdə ikinci şəhərdir, nur şəhəridir. Teatrımızın isə yarım əsrlik tarixi var. Teatrda çoxsaylı böyük aktyorlarımız olub, hansı ki artıq dünyasını dəyişiblər. Teatrda ümidimiz gənclərdir. Teatrların yaşaması üçün gənclərin böyük zəhməti tələb olunur.

- Bəs bugünkü gənclərin fəaliyyətinə razısız mısınız?

- Əlbəttə razıyam. Razi olmasam burda işləməyəm.

- Gənc olanda müəllimləriniz kimlər olub?

- Mən heç yerdə bu barədə danışmamışam. Şahmar Ələkbərov, Həsən Məmmədov, Elxan Qasimov, Əbdül Həsənov (Şeyx Əbdül) və Muxtar Maniyev kimi böyük insanlardan dərs almışam. Onların mədəniyyətindən, səviyyəsindən, sənətindən bəhrələnmişəm. Hər zaman onlara oxşamağa çalışmışam. Məsələn, Həsən Məmmədovun aktyorluğu, mədəniyyəti mənim üçün əlçatmaz bir zirvə olub. “Gün keçdi” filmində ondan soruşurlar ki, həyatından razısanzmı? Deyir, bəli razıyam. Amma yaşa dolduqca insanlar hər şeyə adi baxır. Başa düşürsən ki, hər şeyə ayıq baxmaq lazımdır. Və bilmək lazımdır ki, bəşəriyyətin daimisi deyilsən. Onda yaşamaq çox asan olur. Oturursan öz işinlə məşğul olursan. Bu peşəsindən asılı olmayaraq bütün insanlara aiddir. Yəni insanların iddiası çox böyük olmalıdır.

- Artıq 40 ildən çoxdur ki, bu teatrdə fəaliyyət göstərirsiniz...

- Çox böyük təsadüfdür ki, mənim bura gəlişim də elə 1975-ci il noyabr ayının 11-də olub. Əslən Ağdaş rayonundan olsam da orta məktəbi bitirən kimi Bakıya getmişəm. Həm də mən məktəbdə çox gözəl oxumuşam. Orta məktəbdə tədbirlərdə fəal iştirak edirdim. İçimdə uşaqlıqdan aktyor olmaq arzusu var idi. Bəlkə də ədəbiyyat müəllimimiz məni buna həvəsləndirib. Atam dünyasını dəyişdi, vəziyyət elə gətirdi ki, instituta sənəd verə bilmədim. AZIN texnikumuna qəbul oldum. Buranı bitirib Bakıda Sabunçu rayonunda Elektrik zavodunda injiner texnoloq işləmişəm.

“Aktyor yaşa dolduqca sanballı əsərlərdə oynamaq istəyir”

ŞIXI YAQUBOV: “GECƏ SAAT 3-DƏ ROL VERİLİB, SƏHƏR 8-DƏ İSƏ TAMAŞAYA ÇIXMIŞAM”

Elə burdan da əsgəriyə getdim, qayıdıb gəldikdən sonra rəhmətlik Adil İsgəndərovun Kinostudiyasının nəzdində aktyorluq məktəbi vardı. Çoxsaylı insanlar ora sənəd vermişdi. Mən də ora qəbul oldum. Bitirdikdən sonra Mingəçevir Dövlət Dram Teatrına gəlmişəm. Əslində mən bunu əvvəl xatırlamırdım, yubiley günü tədbirdə yadıma düşdü ki, mən noyabr ayının 11-də bu şəhərə gəlmişəm, 15-də isə teatrdə işləmək üçün əmrim verilirdi.

- Mingəçevir Teatrında bugünkü vəziyyət, yaradıcılıq mühiti necədir?

- Şükür hər şey yaxşıdır, qaydasındadır. Teatr həmişə həyatı qabaqlamalıdır. Yazarlarımız azdır, aktyor yaşa dolduqca yaxşı, sanballı əsərlərdə oynamaq istəyir. Bu da ki hələ qismət deyil. Bu yaxınlarda “Bir saatlıq xəlifə”də vəzir obrazını oynamışam. Teatrlarda ümumi götürdükdə hər bir şey ssenari əsasında qurulur. Bu günümüzdə şükür olsun, hörmət edirlər, sayılıyıq.

- Bildiyimiz qədəri ilə müsahibə verməkdən uzaq olmusunuz, səbəbi nədir?

- Bizdə Həsən müəllim vardı, buna görə mənə deyirdi ki, sən necə aktyorsan axı? Kanallara dəvət edirik, amma getməsən. Mən də deyirdim ki, mənə reklam lazımdır deyil. Elə adamlar var ki, televiziya çıxmaqla, qəzetdə adı, şəkli göstərilməklə fəxr edir. Məndə heç vaxt elə olmayıb. Amma insan yaşa dolduqca düşünür ki, televiziya çıxmaq lazımdır.

- Hər işin öz çətinlikləri olur, bəs sizin işinizin hansı çətinlikləri olub?

- Famil Süleymanovun “Vətən dədi”, “Qisas qiyamətə qalmaz” kimi böyük əsərlərində böyük rollar oynamışam. Hətta Zülfüqar Abbasov gecə saat 3-də məni çağırdı ki, aktyorlardan biri getmək istəmir. Halbuki o tamaşada başqa bir obrazım var idi. Sumqayıtda Kimyaçılar Sarayında çoxsaylı qonaqlar olmaq şərti ilə saat 8-də tamaşa olacaqdı. Aktyor dünyasını dəyişdiyi üçün rolu məna təklif etdilər. Dedim,

Zülfüqar müəllim bu qədər qısa zaman ərzində o rolu hazırlaya bilmərəm. Dedilər yox, bizi ancaq vəziyyətdən sən çıxara bilərsən. Hər iki tamaşa qızıl fondada var. Gecə saat 3-də rol verilib, səhər 8-də isə tamaşaya çıxmışam. Nə çörək yemişəm, nə su içmişəm. Belə çox əziyyətli günlərimiz olub.

- Başqa yerlərə səfərləriniz olurdu mu?

- Bir dəfə Salyana getmişdik, tamaşadan sonra icra başçısı Tahir müəllim bizi yanına çağırdı, söhbət etdik. Keçmiş zamanda səlahiyyətli insanlarla bu dövrdə olan səlahiyyətli insanların yaxşılığında söhbət düşdü. Onlar sanki mənim nəşə deməyimi, fikir bildirməyimi gözləyirdilər. Nəzərlər mənə tuşlananda direktor Həsən müəllim dedi ki, Şıxı müəllim Həsən üroyində söz var. Dedim üzr istəyirəm, mən inanmıram ki, indiki dövrdə zalda iclas olsun və birinci katib dağın döşündəki torpaqları bölüb camaata versin. Orda insanlar ev tikib, bağ salıb. Hazırda həmin bağların meyvəsi ilə dolanan insanlar var. Nazirimizin birinci müavini Vaqif müəllimin dayısı Yusif Nəbiyev olub. Allah ona rəhmət etsin.

- Nisgilli qaldığınız bir obraz olub mu?

- Taleh mənə elə nəşib edib ki, istədiyim rolların hamısını oynamışam. Yəni də psixoloji rollar oynamaq istərdim.

- Çəkdiyiniz əziyyətin bəhrəsini görə bilmisinizmi?

- Mən bu şəhərə gələndə burda heç kimim yox idi. Amma insan başını aşağı salıb işlədikdə, həm insanlar, həm də hökumət tərəfindən əməyinə, çəkdiyi zəhmətə qiymət verirlər. Mədəniyyət Nazirliyinin yerləşdiyi yeri hələ bir neçə ildir ki, öyrənmişəm. Çünki lazım olmayıb. Yuxarılara heç vaxt əl atmamışam. Bu gün mən prezident mükafatçısı və respublikanın Əməkdar artistiyəm.

- Niyə məhz Mingəçevir Teatrını seçdiniz, Bakıda qalib işləmək şanssız olub mu?

- Görünür qismətdə var imiş. Həm böyük qardaşım məsləhət etdi, həm də əslən Ağdaşdan olduğuma görə yaxın idi. Ağdam teatrının direktorunun oğlu Şəmsi müəllimin bu teatrla əlaqəsi vardı.

- Deyilənə görə, yaxşı səsiniz də var. Bu səsiniz səhnədə heç işinizə yarayıbmı?

- Vaqif Əsədov bizdə hansı əsəri səhnələşdirirdisə orada səsimdən istifadə edirdi. Ötən il Rəhman Rəhmanov bir tamaşa hazırladı, orda da mahnı ifa etdim. Yeni il şənliyinin tamaşalarının hamısında canlı oxumuşam. Bəhrəm Osmanovun “Son reportaj” tamaşasında da mahnı ifa etmişəm.

- Bu günə qədər canlandırduğunuz obrazlardan eləsi olubmu ki, o rolda özünüzü görürsünüz?

- Bəli, cəmi bir tamaşa olub. “Son reportaj” tamaşasında Kərim obrazında elə bil özümü oynamışam. Bu tamaşa sırf teatr aktyorlarının həyatından bəhs edən bir əsərdir. Yeri gəlmişkən biz bu tamaşa ilə Türkiyənin Giresun şəhərində keçirilən Beynəlxalq “Giresun Aksu” Festivalı çərçivəsində tanınmış teatr ustası Fevzi Bayazitoğlunun xatirəsinə həsr olunmuş 23-cü Beynəlxalq Giresun Teatr festivalında iştirak etdik. Tamaşamız uğurla nümayiş olundu. Bu tamaşa mənə uğur gətirən tamaşalardandır. Orda bizi çox gözəl qarşıladılar. Bəzən deyirlər ki, ruslar teatra daha çox diqqətlidir. Amma mənim fikrimcə, türklər qədər ola bilməz. Türkiyədə tamaşanı oynayanda oradakı tamaşaçıların marağı, reaksiyası məni heyran qoydu. Türk milləti teatrlı həqiqətən çox sevir və dəyər verir.

Könül Oruc